

et herværende Veksellererfirma havde med at gøre som Mellemand mellem Hambroe i London og Magistraten. Det var ganske vist meget løst det hele, og jeg tror ikke, det var saa fast, at Borgmester Jensen kunde bygge noget paa det, men det forundrede mig, at de Kurser, hvortil han ad først paatænkt Vej kunde faa sit Laan, syntes at være saa lave, at de vare lavere end selv Markedets Tilstand berettigede til at vente og i alt Fald, end en klog Finansstyrelse kunde ønske det. Der har maaske været en „Corner“ i Bankverdenen for at hindre ham, det ved jeg ikke, men jeg forstaar ikke, at Betingelserne ikke vare bedre.

I hvert Fald skete det, at Sagen gik til den højtærede Indenrigsminister, der jo er bleven angreben, fordi han stillede sig, som han gjorde. Jeg vil gerne dertil sige, at uden Hensyn til om det er ønskværdigt, at København skal overtage Sporvejene, eller ej, var det Indenrigsministerens Pligt at give den Afgørelse, han gav. Det var Indenrigsministerens Pligt, fordi det væsentlige her var ikke Spørgsmaalet om Sporvejene, men om Magistratens suspensive Veto, Magistratens udsættende Veto, og hvis der overhovedet skal være Mening i, at der skal være Enighed mellem de to Afdelinger, og at Magistraten skal være andet end et rent Skriverkontor, saa tror jeg, at dette suspensive Veto var Ministeren nødt til at respektere, og hvis han ikke havde gjort det, havde han i Virkeligheden gjort et Indgreb i Københavns Selvstyre.

Der er imidlertid en Ting ved denne Sporvejssag, som dog har sin Interesse, og som kan tjene til Belysning af mange andre Ting. Det er en Sag, der er kommen frem i dette Øjeblik, og som i høj Grad forarger mig, da det er et Tegn paa, hvad der bag vort Børsliv alt for ofte gaar for sig. I sin Tid blev hele Pressen mobiliseret, og Raadmand Philipsen blev mobiliseret for at hindre Sporvejenes Overtagelse den Gang med Grunde, som jeg tilstaar overbeviste mig, og jeg tror oven i Købet, at der var et Borgerrepræsentationsvalg derfor, det husker jeg nu ikke. Men naar saa et kvart Aar efter Konferensraad Heide kommer og forlanger en Diskussion optaget om Sporvejssagen, og saa alle Blade tie stille, saa er det noget af det, hvori der ligger nogen Forargelse, naar saaledes det, der det ene Øjeblik er en samfundskadelig Gerning, næste Øjeblik bliver en god Gerning. Aarsagen ligger et andet Sted. Aarsagen ligger i, at disse Spor-

vejsaktier ikke ere paa danske Hænder; de ejes i Virkeligheden af de tyske Finansselskaber, der have financieret det Elektricitets-Selskab, der har leveret Materiellet til vore Sporveje. Med andre Ord, Konferensraad Heide er i denne Sag i Virkeligheden kun Agent, — Repræsentant — for det tyske Firmas Interesser. Naar nu det tyske Firma har opdaget, at det ikke længere staar sig ved at drive Sporvejene, saa maa jeg sige, at der er noget ganske forargeligt ved de Forhandlinger, der nu føres, og jeg kan vanskeligt tænke mig, at Betingelserne nu blive mere fordelagtige for Kommunen end de forrige; hvis Regeringen har nogen Mulighed derfor, mener jeg, at Planen ganske roligt — maaske der skal et Lovforslag til — bør slaas i Stykker fra Statens Side. (*Martin Madsen Halsted*: Det kan Staten jo ikke!). Staten skal vist give Stempelbegunstigelse til Obligationerne, Kommunen skal udstede. Hvad der ligger bagved det, ved jeg ikke; jeg er ikke i Stand til at sige, hvilke Garantier Konferensraad Heide i sin Tid har givet — og om disse Garantier da ere personlige eller ene vedrøre Banken — for at den Vurdering, hvortil Sporvejene skulde overtages af Kommunen, skulde være af den ene eller den anden Art. Jeg kender ikke tilstrækkeligt til det, og det er der vel heller ingen herinde, der gør, og formodentlig heller ikke i Københavns Magistrat. Jeg ønsker kun at sige dette, at naar man det ene Øjeblik mobiliserer hele Landet mod Overtagelsen, og det andet lader det gaa igennem ligefrem, ganske stille og hemmeligt, saa er det af den Slags Ting, som jeg ikke tror baader det offentlige Liv.

Hver Gang, vi have haft Tilbageslagstider, ville de Herrer have lagt Mærke til, at der er blevet talt om en Aktielov, hver Gang komme jo alle og raabe om en Aktielov, medens man i de gode Tider tier stille. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) mindede i Gaar, da han talte om dette Tilbageslag, meget rigtigt om, at det var Højreministeren Bramsen, der i sin Tid beordrede Udarbejdelsen af et Udkast til Aktielov. Jeg vil i denne Sammenhæng minde om, at Forlangendet og Kravet om en Aktielov bleve i Virkeligheden fremsatte atter paa en Tid, hvor Spekulationen var meget stærk, og de gode Tider vare i Færd med at slaa om, men saa blev det glemt. Men nu er Aktieloven nødvendig, vi maa have den af mange Grunde; vi maa have en Lov, der i hvert Fald sikrer, at de Regnskaber, der